

De Staat en het pastoraal gevoelfel in het kinderondergoed.

Onder algemeen applaus wordt in heel het land 2011 uitgeroepen tot het jaar van de Waarheid en de Overlevers.

uit: Het geheim van de Zilverpapiermijn, (binnenkort in uw neutrale boekhandel)

Iedere burger gelooft wat hij wil. De paus heeft zich daar eeuwen tegen verzet. Nu beschermt de Staat het recht op vrijheid van idee en godsdienst. Maar als de Staat zich niet met de Kerk mag moeien is de Kerk een staat in de Staat. De kinderen die misbruikt werden, zijn, en waren burgers van de Staat, die recht hadden op bescherming vanwege hun Staat. Het is de plicht van de Staat om erop toe te zien dat alle burgers kunnen genieten van rechtsbedeling.

De Staat heeft zich niet te moeien met de interne organisatie van de Kerk, zolang de Kerk de rechten van de burgers, zoals in de wetten neergelegd, respecteert en de publieke orde en zeden niet in het gedrang brengt. De Kerk mag het geloof verspreiden dat iets, God genaamd, uit 7 cirkelvormige vierkanten bestaat of dat een maagd zeventien kinderen kreeg, daar heeft de Staat niets aan te zeggen. De Kerk mag ook zeggen dat wie bij haar club is, meer moet knielen in de kerk. Maar de Kerk mag bv. geen lonen in het zwart uitbetalen, frauduleuze geldbeleggingen organiseren, kinderen verkrachten of vrouwen discrimineren. Dan staat de Staat boven de Kerk en moet zij de misdaad bestraffen en haar burgers hulp en bijstand leveren.

In het kerkelijk seksschandaal is de Kerk als Instituut schuldig. Ze heeft daders voor het gerecht verborgen en ze via haar netwerken verplaatst, zonder acht te slaan op de schade bij nieuwe slachtoffers. Zo heeft zij een klimaat geschapen waarin pedopriesters zich veilig en beschermd voelden. Zonder de institutionele medeplichtigheid van de Kerk zouden er veel minder slachtoffers zijn geweest.

Daarenboven heeft de Kerk de slachtoffers en daders opgesloten in een wereld van waaruit ontsnappen zeer moeilijk was. De hiërarchische structuur gaf de daders een grote overmacht. De katholieke opvoeding, waarbij de priesters morele reuzen waren die van brood God maakten en waarbij kinderen geleerd werd zaken aan te nemen zonder ze kritisch te benaderen (de mysteries van het geloof!) was mee debet aan het misbruik. In de lessen werd de indruk gegeven dat de paus en de Kerk boven de Staat stonden, Gewijde Geschiedenis en het Scheppingsverhaal vertoonden spanningen met de echte wetenschap. Op (soms) subtiele wijze werd de echte wetenschap ondergeschikt gemaakt aan de zienswijze van de Moeder de Heilige Kerk. Theologie was de hoogste wetenschap. In dat klimaat werd kinderen geleerd op de priester te vertrouwen in geval van problemen of gewetensnood. In dat klimaat kon de psychopaat,

charismatische en zeer godvruchtige veelpleger Marcial Maciel Degollado, die o.m. zijn eigen kinderen en ditto seminaristen verkrachtte, beweren dat hij van Pius XII persoonlijk toestemming had gekregen om kinderen te misbruiken om ... zijn maagklachten te verhelpen. Als toemaatje gaf hij ze de absolutie. De kinderen geloofden dat omdat Degollado hun geestelijke of (soms) hun echte vader was, die geregeld met de paus op de foto kwam.

M.a.w. De Kerk heeft zich als een sekte gedragen. In het exclusieve mannenwereldje van de internaten met zijn cultuur van liturgische dominantie en ontologisch gewijzigde priesters, werden de kinderen geofferd op het altaar van het celibaat, de toverformule waarmee de zwarte sjamanen bewezen dat ze Uebermensen waren, sterker dan de oerdrift.

Natuurlijk zijn de meeste daden van seksueel misbruik verjaard volgens de burgerlijke wet. Daar heb ik bijna vrede mee. Maar verjaring uitlokken met de actieve steun van een organisatie, zou een verzwarend element moeten zijn. En misbruik van minderjarigen mag nooit meer gecorrectionaliseerd worden. Alhoewel ze al lang spreken, zijn de slachtoffers lang niet gehoord, de macht van de Kerk en de verwevenheid van Kerk en politiek was nog te groot. Wat de Kerkelijke wetgeving zegt interesseert mij niet, dat is een belachelijk, eenzijdig en niet op moderne wetgeving of de ideeën van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens geschoeid prul, dat de rechten van de prins altijd garandeert en de misdienaar nog niet ziet staan. De dictator aan de top staat trouwens boven dat intern reglement. Het volstaat om de lijdensweg, die sommige slachtoffers door de canonieke doolhoven hebben gelopen, na te lezen, om te beseffen dat Kerk en Recht weinig met elkaar te zien hebben. Sommige slachtoffers werd aangeraden, nadat hun zaak weer eens was verworpen, om zich te wenden tot de Heilige Felicia (patrones voor de moeilijke gevallen)!. Slachtoffers met psychische problemen moesten leren hun verkrachter te vergeven en de Kerk om vergiffenis te vragen voor de aangerichte schade (aan de Kerk). Wie na jaren dovemansgesprek naar de pers liep, kreeg te horen dat zijn verschijning voor de kerkelijke vierschaar nu helemaal kansloos was. Beste lezer, gelieve te noteren dat kinderen die uit een katholieke school kwamen de weg langs de burgerlijke rechtbanken als tegennatuurlijk beschouwden en dat is dan weer een echte schande voor het doorgaans om onbegrijpelijke redenen, goed aangeschreven educatief project waarin de godsdienstlessen binnenkort weer de ster op de kerststal zullen zijn.

Betekent dat het einde van het grote kerkelijke seksschandaal? Gaat de Kerk ongestraft ontsnappen? In geen geval. Om te beginnen heeft ze veel van haar pluimen bij haar aanhang verloren. De rest van haar machtsbasis is onaangetast, zoals bv. uit Wikileaks blijkt. De VS en andere landen rekenen op het diplomatiek apparaat van de postzegelstaat. Maar in Polen ontstaat er een antiklerikale reflex, die het misbruikschandaal zeker niet ongemoeid zal laten. In de Fillippijnen beginnen katholieke homo's zich te roeren. In Zuid-Amerika gaat de RKK ten onder in het geweld van nieuwe sekten.

Er zullen nog tientallen jaren lang gevallen van pastoraal misbruik opduiken. Het is een traag erupterende vulkaan. En de Kerk zal nog generaties lang aan het schandaal herinnerd worden, telkens ze de mensen morele regels voor houdt. In Nederland heeft een peiling uitgewezen dat de bevolking het moreel gedram van het Vatikan niet meer

aanvaardt. Het katholiek exclusief agentschap van de Heer staat op de helling. De Kerk is ontbloot als een oude irritante relnicht met blauw bloed, die meent dat haar eigen wetten alleen voor het gewone volk gelden. Een paar van de meest expliciete instructies van Jezus (de minste der mijnen, de molenstenen, wie een van deze kleinen ontvangt, ontvangt mij) heeft ze wetens en willens met de voeten getreden. Zij heeft de gelovigen aangetoond dat ZIJ een loopje met het Woord mag nemen. Haar onvermogen om vergiffenis te vragen en haar eigen schuld te bekennen zal haar nog zuur opbreken. Pastoraal is ze nutteloos gebleken, moreel is ze bankroet.

In de landen waar het misbruik naar boven is gekomen, is dat gebeurd omdat de Kerk daar al averij had opgelopen. Het is dus logisch dat in landen, waar die averij zich nu pas begint te manifesteren, het misbruik van jonge kinderen, dat in sommige landen waarschijnlijk nog gewoon doorgaat, binnenkort aan de orde zal gesteld worden. (Op één uitzondering na, heeft nog geen enkele bisschop in een land waar nog geen pastorale vetzakkerij aan de kerkelijke knikker is, gesproken of preventieve aktie ondernomen.) Maar in Nederland en België, waar het misbruik momenteel al aan het maatschappelijk oordeel wordt onderworpen, dient de Staat zich te bezinnen over de vraag hoe het mogelijk is geweest dat een privéclub, met, om beleefd te blijven, een onbegrensde minachting voor haar eigen boodschap, de integriteit van jonge burgers en de rechtstaat, zo lang een staat in de Staat heeft kunnen vormen. De vraag dient gesteld welke democratische mechanismen hebben gefaald en hoe dit in de toekomst kan vermeden worden. Dat de Nederlandse bisschoppen nu monkelend melden dat ze over informele achterpoortjes bij het gerecht beschikten "om bepaalde dingen te bespreken en te regelen" had al lang een voorwerp van onderzoek moeten zijn.

De Kerk heeft natuurlijk het recht om een privé onderzoek in eigen rang te voeren naar het functioneren van haar eigen organisatie en haar eigen hulpverlening. Dat blijft in een drama van deze afmetingen natuurlijk een manke bedoening, want geen enkele privéclub zou daar mee weg komen. Als er een grote treinramp gebeurt, zal de NMBS pottenkijkers moeten dulden. De Staat heeft hier een grote verantwoordelijkheid om de oorzaken bloot te leggen om herhaling te vermijden. De misbruikte kinderen hadden als burgers recht op bescherming in de internaten en die hebben ze niet gekregen. Dat falen dient onderzocht.

De Kerk heeft haar eigen commissie nu gehad. Daarin stond het individuele leed van de slachtoffers centraal. De institutionele schuld van de Kerk stond niet in vraag. De commissie Adriaenssens was een kerkelijke commissie. De CVP-staat, het politieke decor waarin honderden, misschien duizenden burgers van dit land zijn verkracht en zwaar hebben ingeleverd aan levenskwaliteit en geluk is niet onderzocht. Hoezeer ook veel slachtoffers respect hebben voor de faam en integriteit van Adriaenssens, die integriteit mag in een neutraal onderzoek geen garantie vormen.

De bisschoppen hebben vijf dagen gekregen in het parlement om hun berouwshow op te voeren, zich te verontschuldigen en een poging te doen om het ondenkbare, ***schadevergoeding***, over de zuinige lippen te krijgen. Dat is, typisch voor de Kerk, wel en niet gebeurd. Meester Quiryne voelde het wel aan, ik niet. Ik zag alleen bisschoppen, als 18^e eeuwse vorsten op hun eilanden en de ene blies warm en de ander blies koud. Wie nu zegt dat de Kerk aan betaling denkt, spreekt te driest, wie zegt dat de Kerk nog steeds niet wil schuiven, is tegen de Kerk en dus geen geldige gesprekspartner. Klare

wijn en Mechelen, dat is nooit een goed koppel geweest. In België wil de Kerk nog een vinger in de buidel hebben, in Duitsland zijn ze dat punt al voorbij. “Bezahlen bitte und vom hohen Himmel ein leuchtendes Schweigen erfüllt die Herzen mit Seligkeit” heet dat daar. Kerstdag is tenslotte nog een beetje warm, maar het kindeke Jezus is al op de vlucht en de kindermoordenaars hebben al toegeslagen.

Rik Devillé, die al jaren de slachtoffers verdedigt met een profetische hardnekkigheid, die hem, in een bijbels gemotiveerde Kerk, de nederigste en dus hoogste orde van Jezus en Sint Janneke zou moeten opleveren, mocht kreeg één dag om zijn verhaal te doen. Dat leverde hem banbliksems op van een aantal paarse hovelingen, wat iets zegt over het bijbels niveau van de tridentijnse club. Maar tot nog toe hebben slachtoffers geen kans gekregen om te spreken voor hun parlement, waar ze hun laatste hoop hadden op gesteld. Er zijn voldoende slachtoffers die willen spreken, zelfs in een publieke vergadering. Velen onder hen weten maar al te goed wie en wat ze hebben geholpen door zolang te zwijgen. Hun openheid is een onderdeel van hun strijd om hun eer te herstellen, want van de Kerk zal dat niet meer komen, wegens uitverkocht. De zgn. bezorgdheid van een aantal parlementsleden voor het emotioneel evenwicht van de slachtoffers is ranzige boter na de vis. Laat volwassen mensen daar zelf maar over beslissen. Wie thuis huilt moet zich daar buiten niet voor schamen, steek dat maar in uwe frak. De politiek had er moeten staan toen de CVP-staat twee oogjes dichtkneep voor het pastoraal gevoel in het kinderondergoed.

De huidige commissie is een informatiecommissie. Iedereen mag daar zijn uitleg komen doen, gewijd, gezalfd, geolied en gekruid, binnenste buiten gedraaid of onderste boven in spiegelbeeld, ja zelfs geprepareerd door een advocaat. Niemand vraagt of een en ander wel klopt. Volgens veel van de zwijgende slachtoffers hebben een paar hoge purperlingen de waarheid liturgisch gemasseerd en in een wierookwolk verhuld, om ook maar eens alles en niets te zeggen.

De slachtoffers van de Kerk hebben recht op een onpartijdig onderzoek, naar de oorsprong, de aard en omvang van hun leed, door een echte onderzoekscommissie met maximale bevoegdheden en met verklaringen onder eed. Als dat niet kan, moet er een wetenschappelijke instelling opdracht krijgen tot dat onderzoek. Het is een droom van een multidisciplinair project. De volledige context van de ramp dient ontrafeld. Hoe onafhankelijker en hoe groter het onderzoek, hoe makkelijker het zal zijn om de Kerk geen tweede kans te geven om zich boven de mensenwet verheven te achten en minderjarige burgers van dit land op te offeren op het altaar van het celibaat. Op het ogenblik dat Aartsbisschop Léonard terug droomt van tridentijnse tijden waarbij meisjes uit de sacristie worden gebannen, homo's de schuld van alles en toch weer niets krijgen, Aids patiënten slachtoffers zijn van zijn starre sjamanistische boze oog en er terug kloeke pastoors moeten komen, dient de Staat een duidelijke lijn te trekken om haar kinderen, haar toekomst, te verdedigen. Na tientallen jaren kan de Staat haar schuld aan de slachtoffers en de overlevers, vereffenen. Zij zijn lang genoeg aan de grillen van een sekte overgelaten.

San Deurinck, lid van de Werkgroep Mensenrechten in de Kerk en ex-misdienaar.